Dosar nr. 5r-3/2024

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

18 noiembrie 2024 **or. *****

Judecătoria Hîncești, *****
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul – Viorel Botnaraș,
Grefier – Daniela Borș,
în prezenţa:
Contestatarului Barcaru Victor,
examinând în şedinţă publică, contestația depusă de Barcaru Victor împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie Seria nr. MAI06 155651 din 17.12.2023 și Deciziei de sancționare din 17.12.2023, adoptate în temeiul art. 231 alin. (2) Codul contravențional,

c o n s t a t ă :

1. La data de 17.12.2023, agentul constatator al IP *****, Chiruța Ivan, a întocmit procesul- verbal cu privire la contravenţie Seria nr. MAI06 155651 în privinţa cet. Barcaru Victor în baza art. 231 alin. (2) Cod Contravenţional, pentru faptul că la data de 18.09.2023, în jurul orei 13:30, aflându-se în or. *****, str. *****-str. Gr. Vieru, a condus automobilul de model „Dacia Solenza”, cu n/î *****, fără a deține permis de conducere, ignorînd prevederile pct. 10 alin. (2) lit. a) al Regulamentului Circulaţiei Rutiere.

Prin decizia agentului constatator emisă pe marginea procesului-verbal cu privire la contravenţie Seria nr. MAI06 155651 din 17.12.2023 în baza art. 231 alin. (2) Cod Contravenţional, contravenientul Barcaru Victor i s-a aplicat sancţiunea contravenţională sub formă de amendă în mărime de 30 unităţi convenţionale, ceea ce constituie suma de 1500 lei și 6 puncte penalizare.

2. Nefiind de acord cu decizia de sancţionare emisă de agentul constatator pe procesul-verbal cu privire la contravenţie Seria nr. MAI06 155651 din 17.12.2023 în temeiul art. 231 alin. (2) Cod Contravenţional, la data de 29.12.2023, contravenientul Barcaru Victor a depus în instanţa de judecată contestaţie în temeiul art. 448 Cod Contravenţional, solicitând anularea procesului-verbal cu privire la contravenţie Seria nr. MAI06 155651 din 17.12.2023 şi a deciziei de sancţionare din 17.12.2023, ca fiind ilegale şi neîntemeiate.

În motivarea contestaţiei indică că nu este de acord cu prezentul proces-verbal cu privire la contravenţie, or, în acţiunile sale nu se atestă faptul contravenţiei prevăzute de art. 231 alin. (2) Cod Contravenţional, incriminate de agentul constatator, din următoarele

considerente. Menţionează că în rubrica "fapta contravenţională" este indicat că: *"cet. Barcaru Victor la data de 18.09.2023, conducea automobilul de model „Dacia Solenza", cu n/î *****, fără a deține permis de conducere, ignorînd prevederile pct. 10 alin. (2) lit. a) al Regulamentului Circulaţiei Rutiere".* La caz, relevă că în anul 1989 a obţinut permisul de conducere de categoriile "B", care îi acordă permanent dreptul de a conduce mijloace de transport. Indică că, dispoziția art. 231 alin. (2) Cod Contravenţional prevede - „*Conducerea vehiculului fără deţinerea dreptului de a conduce vehicule (cu excepţia conducerii în cazul instruirii, în prezenţa instructorului) sau conducerea în decursul termenului de aplicare a măsurii de siguranţă privind suspendarea dreptului de a conduce vehicule*". Astfel, legiuitorul a incriminat drept faptă contravenţională: 1) conducerea vehiculului fără deţinerea dreptului de a conduce vehicule şi 2) conducerea în decursul termenului de aplicare a măsurii de siguranţă privind suspendarea dreptului de a conduce vehicule. Prin urmare, agentul constatator neîntemeiat a reținut fapta contravențională în procesul-verbal, indicînd că la 18.09.2023, a condus mijlocul de transport, fără a deține permis de conducere, or potrivit normei menționate urma a fi reținută fapta - fără a deține dreptul de a conduce vehicule, aşa cum prevede norma art. 231 alin. (2) Cod Contravenţional. De asemenea, relevă că în privinţa sa nu există nici-o hotărâre a instanţei de judecată, prin care să fie privat de dreptul de a conduce sau să-i fie suspendat dreptul de a conduce, iar în acest sens agentul constatator nu a prezentat vreo probă, prin urmare și-a făcut concluzie eronată referitor la lipsa dreptului de a conduce și nu a încadrat fapta juridică corect. La caz, procesul-verbal cu privire la contravenţie şi decizia privind aplicarea sancţiunii contravenţionale sunt emise în condiţiile existenţei unei serii de abateri de la rigorile procedurii contravenţionale, care duc la nulitatea lor, fiind ignorate prevederile art. 443, 445 Cod Contravenţional.

Prin urmare, solicită contravenientul Barcaru Victor anularea procesului-verbal cu privire la contravenţie Seria nr. MAI06 155651 din 17.12.2023 și a deciziei de sancţionare din 17.12.2023, ca fiind ilegale şi neîntemeiate, cu încetarea procesului contravențional.

3. În şedinţa de judecată de examinare a contestaţiei agentul constatator Chiruța Ivan, fiind legal citat nu s-a prezentat, nu a comunicat instanţei motivul neprezentării sale.

Potrivit art. 455 alin. (2) Cod Contravenţional, prezenţa agentului constatator sau, după caz, a procurorului, în cazul în care acesta este parte în cauza contravenţională, la şedinţa de judecare a cauzei contravenţionale este obligatorie. Absenţa agentului constatator sau, după caz, a procurorului, citaţi în conformitate cu legislaţia, fără motiv întemeiat şi fără înştiinţarea prealabilă a instanţei, nu împiedică judecarea cauzei contravenţionale şi permite aplicarea acestuia a unei amenzi judiciare de către instanţa de judecată, în conformitate cu art.201 din Codul de procedură penală.

Având în vedere dovada de citare legală a agentului constatator, care nu s-a prezentat, instanţa de judecată a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

3.1. În cadrul ședinței de judecată contestatarul Barcaru Victor a susținut contestația înaintată, pe motivele de fapt și de drept invocate, solciitînd anularea procesului-verbal cu privire la contravenţie din 17.12.2023 și a deciziei de sancţionare, cu

încetarea procesului contravenţional.

4. Examinînd contestaţia înaintată în raport cu materialele cauzei, instanţa de judecată a ajuns la concluzia de a admite contestaţia, de a anula procesul-verbal cu privire la contravenţie şi decizia de sancţionare şi de a înceta procesul contravenţional din considerentele ce succed.

Potrivit art. 395 alin. (1) pct. 2) Cod Contravenţional, instanţa de judecată judecă contestaţiile împotriva deciziilor autorităţilor competente să soluţioneze cauzele contravenţionale.

Conform art. 448 alin. (1), (2) Cod Contravenţional, contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravenţională, în cazul în care nu sînt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sînt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenţionale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de examinare a cauzei contravenţionale, de la data înmînării copiei de pe decizia respectivă în condiţiile art.447[1] alin.(8). În cazul omiterii termenului prevăzut la alin.(1) din motive întemeiate, dar nu mai tîrziu de 15 zile de la data începerii executării sancţiunii sau a perceperii despăgubirii materiale, persoana faţă de care a fost emisă decizia poate fi repusă în termen, la cerere, de către instanţa de judecată competentă să examineze contestaţia.

În şedinţa de judecată s-a constatat, că la data de 17.12.2023, în privinţa cet. Barcaru Victor a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenţie Seria nr. MAI06 155651 din 17.12.2023 în baza art. 231 alin. (2) Cod Contravenţional, pentru faptul că la data de 18.09.2023, în jurul orei 13:30, aflându-se în or. *****, str. *****-str. Gr. Vieru, a condus automobilul de model „Dacia Solenza”, cu n/î *****, fără a deţine permis de conducere, ignorînd prevederile pct. 10 alin. (2) lit. a) al Regulamentului Circulaţiei Rutiere.

Instanţa reţine că soluţionarea cazului contravenţional a avut loc cu participarea contravenientului, fapt confirmat prin menţiunea făcută în conţinutul procesului-verbal cu privire la contravenţie, iar contestaţia a fost depusă la 29.12.2023, fiind înregistrată cu nr. de intrare 6635, fapt confirmat prin ştampila IP ***** (f.d. 3), motiv pentru care instanţa de judecată apreciază că prezenta contestaţie a fost depusă în termenul prevăzut de lege.

Instanţa de judecată menţionează că potrivit art. 381 alin. (2) Cod Contravenţional, orice persoană are dreptul la examinarea şi la soluţionarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanţă independentă, imparţială, legal constituită, care să acţioneze în conformitate cu prezentul cod, iar în conformitate cu alin.(4), autoritatea competentă să soluţioneze cauza contravenţională are obligaţia de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanţelor cauzei, de a evidenţia atît circumstanţele care dovedesc vinovăţia persoanei, cît şi cele care dezvinovăţesc persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, precum şi circumstanţele atenuante sau agravante.

Aceste norme statuează obligativitatea de respectare a tuturor drepturilor şi libertăţilor persoanei învinuite, inclusiv dreptul la apărare. Această garanţie rezidă din art

.6 al Convenţiei Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale - dreptul a un proces echitabil, precum şi din art. 378 alin. (1) Cod Contravenţional - în procesul contravenţional, autoritatea competentă să soluţioneze cauza contravenţională este obligată să asigure părţilor şi altor participanţi la proces deplina exercitare a drepturilor procesuale în condiţiile prezentului cod.

Potrivit art. 7 Cod Contravenţional, persoana poate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, cu respectarea normelor prezentului cod, iar art. 375 alin. (3) al codului stabileşte faptul, că concluziile despre vinovăţia persoanei în săvârşirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod, se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional.

Potrivit prevederilor art. 452 alin. (1) Cod Contravenţional, cauza contravenţională se judecă de instanţa de judecată în şedinţă publică, oral, nemijlocit şi în contradictoriu.

Instanţa reţine, că în cauza CEDO Anghel vs. Romania (Hotărârea din 04 octombrie 2007, par.50) cu referire la cauza Ozturk împotriva Germaniei (Hotărârea din 21 februarie 1984, seria A nr.73, pag.19, par.52), Curtea a menţionat că *încadrarea de contravenţie dată de dreptul intern nu este hotărâtoare în sensul aplicabilităţii art. 6 alin. (1) din Convenţie, indicaţiile pe care le oferă dreptul intern neavând decât o valoare relativă. În paragraful 51 din aceeaşi hotărâre Curtea a menţionat că în ciuda naturii băneşti a sancţiunii efectiv aplicate reclamantului, suma sa mică şi natura civilă a legii de pedepsire a contravenţiei respective, procedura în cauză poate fi asimilată unei proceduri penale. În acest sens, s-a făcut referire la caracterul general a normei de incriminare şi la caracterul sancţiunii prevăzute de aceasta*.

În aceeaşi cauză, stabilind violarea art. 6 CEDO, cu referire la încălcarea prezumţiei de nevinovăţie, Curtea a notat că *instanţele sesizate asupra temeiniciei contestaţiei, cu toate că nu au decis anticipat asupra verdictului mai înainte de a fi confirmat prin sentinţele lor temeinicia procesului-verbal întocmit de poliţistul C., au aşteptat ca reclamantul să inverseze prezumţia de legalitate şi de temeinicie a procesului-verbal în litigiu, raportând proba contrarie la expunerea faptelor stabilită în procesul-verbal al poliţistului C*.

În lumina acestor prevederi legale şi constatări jurisprudenţiale, instanţa de judecată reţine că agentul constatator, contrar principiilor stabilite de jurisprudenţa CEDO în materie de formulare a actelor de învinuire şi prevederilor art. 440 alin. (1) coroborat cu art. 443 alin. (1) lit. d) Cod Contravenţional, nu s-a prezentat în faţa instanţei de judecată şi nici nu a asigurat prezentarea probelor pertinente şi utile, care ar demonstra dincolo de orice dubiu rezonabil că fapta care i se incriminează cet. Barcaru Victor a avut loc şi implicit că aceasta a comis faptele descrise în actul de acuzare contravenţională (procesul-verbal cu privire la contravenţie).

În această ordine de idei, instanţa de judecată ţine să reamintească faptul că cet. Barcaru Victor i se incriminează comiterea faptei contravenţionale stabilite de componenţa de contravenţie prevăzută de art. 231 alin. (2) Cod Contravenţional - *conducerea vehiculului fără deţinerea dreptului de a conduce vehicule (cu excepţia conducerii în cazul instruirii, în prezenţa instructorului) sau conducerea în decursul*

termenului de aplicare a măsurii de siguranţă privind suspendarea dreptului de a conduce vehicule, precum şi încălcarea pct. 10 alin. (2) lit. a) al Regulamentului Circulaţiei Rutiere, care prevede că persoana care conduce un autovehicul (vehicul) trebuie să posede şi, la cererea poliţistului, poliţistului de frontieră, ofiţerului echipei mobile a Serviciului Vamal, este obligată să înmâneze pentru control permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus sau actul de identitate valabil pe numele său, pentru a putea fi verificat dreptul de a conduce vehicule din categoria (subcategoria) din care face parte vehiculul condus.

Se reţine că potrivit art. 425 alin. (1)-(6), (7) Cod Contravenţional, probele sînt elemente de fapt, dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, procesul-verbal privind cercetarea la faţa locului, procesele-verbale privind alte acţiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, declaraţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză. Aprecierea probelor se face de persoana competentă să soluţioneze cauza contravenţională, potrivit convingerii sale pe care şi-a format-o cercetînd toate probele administrate în raport cu circumstanţele constatate ale cauzei şi călăuzindu-se de lege. Nici o probă nu are valoare prestabilită. Sînt admisibile probele pertinente, concludente şi utile, administrate în conformitate cu prezentul cod. Nu pot fi admise ca probe datele care au fost obţinute: a) prin violenţă, ameninţări sau prin alte mijloace de constrîngere; b) prin metode ce contravin prevederilor ştiinţifice; c) prin încălcarea esenţială a drepturilor şi libertăţilor constituţionale ale persoanei, inclusiv a dreptului la apărare sau a dreptului la interpret/traducător. Procesului contravenţional, în partea ce ţine de declaraţii, se aplică în mod corespunzător prevederile Codului de procedură penală cu privire la mijloacele de probă şi la procedeele probatorii, cu excepţiile prevăzute de prezentul cod.

Articolul 6 din Convenţie consacră prin dreptul la un proces echitabil, principiul fundamental al preeminentei dreptului într-o societate democratică. Or, tocmai în considerarea acestei importanţe deosebite, Curtea a subliniat necesitatea unei interpretări extensive a textului prevăzut art. 6 din Convenţie, aplicabil deopotrivă în materie contravenţională.

Aşa cum în cazul unei răspunderi penale, nu este suficient pentru condamnarea inculpatului doar întocmirea actului de sesizare al instanţei, respectiv a rechizitoriului, ci trebuie probată acuzaţia adusă prin intermediul acestuia.

Jurisprudenţa Curţii din ultimii 30 de ani a statuat în mod constant că garanţiile instituite de art. 6 din Convenţie se vor aplica ori de cate ori ne aflăm în prezenţa unei "*acuzaţii*" în materie "*contravenţională*", cu precizarea ca înţelesul acestor termeni în

interpretarea Convenţiei diferă substanţial de cei similari aferenţi instituţiilor juridice naţionale.

Fără îndoială ca procesul-verbal de constatare a contravenţiei constituie o "*acuzaţie*" în sensul Convenţiei.

În aceeaşi succesiune, instanţa de judecată atenţionează că în cauza Kokkinakis vs. Grecia din 25.25.1993, CEDO a statuat că "*(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci când individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală*".

În cauza Adrian Constantin contra României din 30.11.2010 se indică, că actul de acuzare joacă un rol determinat în cadrul urmăririi penale: având în vedere semnificaţia sa, persoana vizată este oficial informată în scris de temeiul juridic şi factual al infracţiunilor care îi sunt imputate. Art. 6 par. 3 recunoaşte acuzatului dreptul de a fi informat nu numai asupra cauzei acuzaţiei, adică în privinţa faptelor materiale care îi sunt imputate şi pe care se fundamentează acuzaţia, ci şi a calificării juridice care a fost dată acestor fapte într-o manieră detaliată.

Deopotrivă, în cauza Mulosmani contra Albaniei nr. 29864/03 din 08.01.2014, Curtea reiterează că dispoziţiile art. 6 alin. (3) lit. a) indică necesitatea de a acorda o atenţie deosebită notificării "*acuzaţiei*" pârâtului. Particularităţile infracţiunii joacă un rol esenţial în procesul penal, deoarece din momentul în care au fost desemnaţi, suspectul este înştiinţat în mod oficial cu privire la baza factuală şi juridică a acuzaţiilor împotriva sa (*a se vedea Kamasinski împotriva Austriei, hotărârea din 19 decembrie 1989, seria A nr.168, pct.36-37, §79*). Articolul 6 §3 lit. a) din Convenţie oferă pârâtului dreptul de a fi informat nu numai despre "cauza" acuzaţiei, adică despre faptele pe care se presupune că le-a săvârşit şi pe care se întemeiază acuzaţia, ci de asemenea, caracterizarea juridică acordată acestor acte. Aceste informaţii ar trebui să fie detaliate (a se vedea Pelissier şi Sassi împotriva Franţei [GC], nr.25444/94, §51, CEDO 1999-II).

Revenind la circumstanţele cauzei contravenţionale, instanţa de judecată reţine că potrivit procesului-verbal contravenţional întocmit de agentul constatator la data de 17.12.2023, este indicat că la data de 18.09.2023, ora 13:30, Barcaru Victor aflându-se în or. *****, str. *****-str. Gr. Vieru, a condus automobilul de model „Dacia Solenza”, cu n/î *****, fără a deţine permis de conducere, ignorînd prevederile pct. 10 alin. (2) lit. a) al Regulamentului Circulaţiei Rutiere, prin ce i sa incriminat că a comis contravenţia prevăzută de art. 231 alin. (2) Cod Contravenţional.

Conform prevederilor art. 442 alin. (1) Cod Contravenţional, procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

Astfel, calificarea faptei constituie stabilirea caracterului acesteia, încadrarea în textul de lege care o prevede şi o sancţionează şi determinarea în fapta comisă, a condiţiilor cerute de norma de incriminare pentru existenţa acestei fapte.

Instanţa de judecată reţine, că potrivit prevederilor art. 10 Cod Contravenţional, constituie contravenţie fapta – acţiunea sau inacţiunea – ilicită, cu un grad de pericol

social mai redus decît infracţiunea, săvîrşită cu vinovăţie, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancţiune contravenţională.

Astfel, art. 231 alin. (2) Cod Contravenţional, prevede sancţiune pentru conducerea vehiculului fără deţinerea dreptului de a conduce vehicule (cu excepţia conducerii în cazul instruirii, în prezenţa instructorului) sau conducerea în decursul termenului de aplicare a măsurii de siguranţă privind suspendarea dreptului de a conduce vehicule

În acest sens, instanţa explică că latura obiectivă a contravenţiei prevăzute de art. 231 alin. (2) Cod Contravenţional, este formată din acţiunea ilegală, sub formă de conducere a vehiculului fără deţinerea dreptului de a conduce vehicule (cu excepţia conducerii în cazul instruirii, în prezenţa instructorului) sau conducerea în decursul termenului de aplicare a măsurii de siguranţă privind suspendarea dreptului de a conduce vehicule.

Aşadar, lui Barcaru Victor i se impută conducerea vehiculului fără deţinerea dreptului de a conduce vehicule (cu excepţia conducerii în cazul instruirii, în prezenţa instructorului) sau conducerea în decursul termenului de aplicare a măsurii de siguranţă privind suspendarea dreptului de a conduce vehicule.

Cercetând probele în şedinţa de judecată, instanţa constată că la materialele dosarului contravenţional lipseşte dovada că Barcaru Victor a condus mijlocul de transport fără deţinerea dreptului de a conduce vehicule, la materialele cauzei nefiind anexate careva probe în acest sens.

La contestaţia înaintată Barcaru Victor a anexat copia permisul de conducere seria nr. ABX 005084 din eliberat la 23.08.1989, ulterior și copia permisului nr. 244400298 din 15.03.2024.

Instanţa reţine, că Barcaru Victor la data de 18.09.2023, deţinea dreptul de a conduce vehicule, în acest sens dovadă servind permisul de conducere, acest drept nefiind anulat sau suspendat.

Cercetând materialele dosarului, instanţa de judecată conchide că procesul-verbal cu privire la contravenţie a fost întocmit în privinţa cet. Barcaru Victor conform art. 231 alin. (2) Cod Contravenţional, în mod neîntemeiat, or vinovăţia acestuia în comiterea faptei contravenţionale nu a fost demonstrată prin probe pertinente şi concludente.

Se reţine că agentul constatator în mod eronat a încadrat acţiunile lui Barcaru Victor drept conducerea vehiculului fără deţinerea dreptului de a conduce vehicule (cu excepţia conducerii în cazul instruirii, în prezenţa instructorului) sau conducerea în decursul termenului de aplicare a măsurii de siguranţă privind suspendarea dreptului de a conduce vehicule.

Instanţa reţine că pertinentă este şi jurisprudenţa CEDO, în cauza Telfner versus Austria din 20.03.2001, CEDO a statuat ca o condamnare în lipsa probelor convingătoare de vinovăţie constituie o încălcare a art.6 §2 din CEDO, iar în cauza Anghel versus România, CtEDO a accentuat că sarcina probei îi revine acuzării şi îndoiala profită acuzatului.

În alt context, instanţa de judecată concluzionează că agentul constatator, abilitat

cu atribuţii de constatare a faptei contravenţionale şi aplicare a sancţiunii, administrează orice probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalităţii şi temeiniciei procesului-verbal. Din acest argument rezultă că simpla constatare (uneori pretinsa constatare) a agentului constatator nu este suficientă pentru ca instanţa să stabilească vinovăţia unei persoane pe numele căreia s-a întocmit un proces-verbal cu privire la contravenţie. În alţi termeni, atâta timp cât asupra faptelor descrise în conţinutul actului, neconfirmate prin alte mijloace de probă, pot plana o serie de dubii, instanţa apreciază că îşi găseşte aplicare un alt principiu de drept, şi anume principiul *in dubio pro reo.*

În acest context, este de evidenţiat că prin Hotărârea nr. 21 din 20.10.2011, Curtea Constituţională a statuat cu titlu de principiu că: "*27. [...] regula* in dubio pro reo *constituie un complement al prezumţiei nevinovăţiei, un principiu instituţional care reflectă modul în care principiul aflării adevărului, consacrat în dreptul procesual penal, se regăseşte în materia probaţiunii. Ea se explică prin aceea că, în măsura în care, în pofida dovezilor administrate pentru susţinerea vinovăţiei celui acuzat, îndoiala persistă în ce priveşte vinovăţia, atunci îndoiala este echivalentă cu o probă pozitivă de nevinovăţie. [...] 36. În acelaşi sens, Curtea reţine că potrivit principiilor de drept procesual penal, nimeni nu este obligat să-şi dovedească nevinovăţia, sarcina probaţiunii revenind acuzării, iar situaţia de dubiu îi profită celui acuzat (in dubio pro reo)*".

De asemenea, articolul 6 din CEDO garantează dreptul la un proces echitabil pentru a decide asupra drepturilor şi obligaţiilor cu caracter civil sau a temeiniciei oricărei acuzaţii penale.

Astfel, prezumţia nevinovăţiei şi exigenţa ca organul de urmărire penală să suporte sarcina de a dovedi acuzaţiile este menţionată explicit în articolul 6 §2 din CEDO şi ţine de noţiunea generală de proces echitabil în sensul articolului 6 §1 (a se vedea mutatis mutandis, Saunders versus Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de nord din 17 decembrie 1996, §68).

Totodată, în conformitate cu jurisprudenţa relevantă a Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţele de judecată sunt obligate să demonstreze vinovăţia inculpatului prin adoptarea unor soluţii motivate. Lipsa motivelor reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil "*în cazul în care instanţele judecătoreşti naţionale se abţin de a da un răspuns special şi explicit la cele mai importante întrebări, fără a-i oferi părţii care le-a formulat posibilitatea de a şti dacă o anumită susţinere a fost neglijată sau respinsă, acest fapt va fi considerat o încălcare a dreptului la un proces echitabil*" (Boldea vs România, 15 februarie 2007, §30).

Instanţa de judecată trebuie să adopte hotărârea respectând principiul contradictorialităţii procesului contravenţional şi limitele judecării cauzei, cercetând şi apreciind probele prezentate în şedinţa de judecată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii şi veridicităţii, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, conform propriei convingeri, formate în urma examinării probelor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Aşadar, raportând circumstanţele de fapt stabilite în cadrul cercetării judecătoreşti la normele de drept aplicabile cazului, instanţa de judecată găseşte nefondate concluziile agentului constatator aferente vinovăţiei cet. Barcaru Victor în comiterea contravenţiei

prevăzute de art. 231 alin. (2) Cod Contravenţional şi denotă lipsa faptului contravenţiei imputate, ceea ce constituie temei de anulare a procesului-verbal şi a deciziei de sancţionare, cu încetarea procesului.

Art. 461 alin. (1) Cod Contravenţional stabileşte că în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată unul din temeiurile prevăzute la art.441 sau 445 alin.(1), instanţa de judecată încetează procesul contravenţional.

În corespundere cu prevederile art. 441 alin. (1) lit. a) Cod Contravenţional, procesul contravenţional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat în cazurile în care nu există faptul contravenţiei.

Instanţa de judecată concluzionează că în şedinţa de judecată nu a fost dovedită fapta contravenţională specificată la art. 231 alin. (2) din Codul Contravenţional, din care considerente instanţa a ajuns la concluzia de a admite contestaţia cet. Barcaru Victor, a anula procesul-verbal cu privire la contravenţie Seria nr. MAI06 155651 din 17.12.2023 și Decizia de sancționare din 17.12.2023 şi a înceta procesul contravenţional, pe motiv că nu există faptul contravenţiei.

5. În conformitate cu art. 425, 441, 443, 445, 448, 461-462 Cod Contravenţional, instanţa de judecată

HOTĂRĂȘTE :

Se admite contestația depusă de Barcaru Victor, împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie Seria nr. MAI06 155651 din 17.12.2023 și a Deciziei de sancționare din 17.12.2023.

Se anulează procesul-verbal cu privire la contravenţie Seria nr. MAI06 155651 din 17.12.2023 și Decizia de sancționare din 17.12.2023, prin care Barcaru Victor a fost recunoscut vinovat de săvârşirea contravenţiei prevăzute de art. 231 alin. (2) Cod Contravenţional, fiindu-i aplicată pedeapsa contravenţională amendă în mărime de 30 unităţi convenţionale, echivalentul sumei de 1500 lei, cu încetarea procesului contravenţional intentat împotriva lui Barcaru Victor, din motiv că nu există faptul contravenţiei.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chişinău prin intermediul Judecătoriei Hîncești, sediul *****.

Preşedintele şedinţei,
Judecător **Viorel Botnaraș**